

og Sundhedsstyrelsen skal afgøre Sagen, betvivler jeg alligevel, at Arbejdet bliver mindre, men selv om saa var, er der saa gode Grunde for ikke at vælge denne Løsning, at jeg bestemt maa fraraade den. Jeg synes, at man her ganske skyder over Maalet. Man forbyder paa Forhaand Rub og Stub, indtil man efter Forespørgsel har faaet Lov at handle dermed. Jeg beder ærede Medlemmer betænke, hvad det vil sige, at man ikke maa handle med engelsk Lakrits eller med Glycerin, før man har spurgt Sundhedsstyrelsen. Er det dog ikke lidt latterligt? Jeg vil ikke tale om, at man ikke maa lægge en Bandage frem i sit Vindue, før man har spurgt Sundhedsstyrelsen. Der er ikke den Ting saa ringe, at man ikke først maa spørge Sundhedsstyrelsen, om man maa reklamere med den. Hvis der kommer Mund- og Klov-syge, og en Mand finder paa et Middel derimod, tror jeg ikke, han har Lov til at bekendtgøre for sine Naboer, f. Eks. ved at hænge en lille Meddelelse op i sin Port, at han har et Middel, som han har brugt med Virkning mod denne Sygdom, og at de kan faa det hos ham for en billig Penge, han vil blot have dækket, hvad det har kostet ham at skaffe det. Her skyder Lovforslaget ganske over Maalet. Men hvad er i det hele taget Meningen med dette, at man maa sælge en Ting, men ikke reklamere med den. Hvem i Alverden, havde jeg nær sagt, bryder sig nu til Dags om at sælge en Ting, naar man ikke maa fortælle noget Menneske mellem Himmel og Jord, at man har den til Salg, ikke en Gang lægge den frem i sit Vindue. (Af-brydelse af *Alfred Christensen*). Jeg ved ikke, om en Overretssagfører vilde være glad ved at være Overretssagfører, hvis man overhovedet ikke maatte vide, at han eksisterede som Overretssagfører, hvis han ikke maatte staa i Vejviseren, ikke maatte have Skilt i Porten, ikke avertere i Aviserne, at han eksisterede. Det forekommer mig ganske urimeligt. I Virkeligheden er det saa urimeligt, at det er ganske forstaaeligt, at hele dette er noget ganske nyt. Det kendes intet Sted i Udlandet, at man paa Forhaand siger til en Mand: Du kan ikke faa Lov at reklamere med det og det, før du har spurgt om Tilladelse.

Det forekommer mig, at man er gaaet Næringslivet ikke alene ret nær, men ensidigt ret nær. Hemmeligheden i denne Sag er nemlig utvivlsomt denne: Det er ikke almindeligt, at Apotekerne reklamerer, og naar de ikke gør det, skal de Folk, der har saa megen Energi, at de i Tide

og Utide reklamerer, have lagt en Kapsun paa sig. Naar Apotekerne ikke reklamerer, skal de andre heller ikke have Lov til det. Og hvad bliver saa den praktiske Følge af hele denne Historie? Det bliver, at Medicin-fabrikationen stagnerer. Forholdet er det, at der, naturligvis for Fortjenestens Skyld, arbejdes med næsten feberagtig Iver over den hele Jord for at skaffe nye Præparater til Veje — særlig Amerikanerne skal være meget dygtige til at skaffe nye Præparater —, men den Dag, Forholdet kommer til at ligge saadan, at en Mand ikke er i Stand til at kaste sit Præparat ud paa Markedet, reklamere for det og se, om det gør Virkning, om det slaar an, er det meget tvivlsomt, om han paa Forhaand vil ofre Kapital, Kundskaber og Arbejde paa at skaffe et saadant Præparat frem, om hvilket han maa vide, at det kan gaa med det som med Censur, at i det Øjeblik, han indsender det og spørger: Maa jeg forhandle det, maa jeg reklamere det? siges der til ham: Ja vel kære Ven, du maa gerne forhandle det, men der er ikke noget Menneske mellem Himmel og Jord, til hvem du maa fortælle, at du forhandler det.

Naar jeg da ser tilbage til, hvad der efter min Mening ligger bag ved disse Paragraffer, ligger der naturligvis et Monopol-system eller, hvad jeg fra et andet Synspunkt vil kalde, en Tvangsordning bagved. Det er et System, der er bygget paa, at man har visse Varer, som man har fast garanteret, at man har til Salg, at man har visse Varer til faste Priser, at man har visse faste Kunder, og hvis man ikke skulde have faste Kunder nok, faar man Subvention; man kan være vis paa, at man ikke har nogen virkelig alvorlig Konkurrence, thi Reklamen skal nok blive stoppet i rette Tid, og man har heller ikke den Kritik, der ligger i en sund og naturlig Konkurrence. Hele dette System har for saa vidt et Moment af almindeligt Næringsliv i sig, som Indehaveren af Apoteket indkasserer den udkomne Gevinst eller bærer det udkomne Tab, men ellers er det et ganske embedsmæssigt System, og det, der er sket ved den nuværende Kodifikation af de herhen hørende Regler, er i Virkeligheden det, at man har drevet det embedsmæssige op til et Højdepunkt, at man har søgt at nærme sig til Statsdrift saa meget som muligt. Det er en Tale, der lader sig høre, men saa kan man efter min Mening ikke blive ved med at fastholde, at det alligevel skal have et vist Moment af Næringsdrift i sig, saa bliver der noget falskt, noget skævt i